
חגיגות פסנתר

לזכרו של יעקב ואשה ביסטריצקי

8-6 בנובמבר 2014

חגיגות פסנתר

לזכרו של יעקב יאשה ביסטריצקי

עם זוכי התחרות הבינלאומית ה-14 לפסנתר
ע"ש ארתור רובינשטיין, 2014

אנטוני ברישבסקי (אוקראינה)

סטיבן לין (ארה"ב)

סונג-ג'ין צ'ו (ד. קוריאה)

אמנים אורחים

יעל לויטה, סופרן

איילת אמוץ-אברמסון, מצו סופרן

סולני תזמורת נתניה – הקאמרית הקיבוצית:

דפנה יצחקי, חליל; מיקי לס, אבוב; ניצן כספי, קלרנית;

אלה נדב, בסון; רותי ורון/גבריאל ולינטום, קרן

מנהלת אמנותית – עדית צבי; מפיקה ועורכת התכנייה – שולי הברמן;
הסברים ליצירות – טל סחרוב; תרגומים לאנגלית – ג'יל טייכר והילה מזרחי;
עיצוב – ירון לוי; יחסי ציבור – שנברגר מרומי

קהל נכבד,

אנו פורשים בפניכם שלושה ימים של חגיגות פסנתר - אירוע שמתקיים זו השנה ה-11 והפך למסורת. הפעם מככבים בו הזוכים בשלושת הפרסים הראשונים בתחרות רובינשטיין האחרונה (מאי 2014), ועמם אמנים ישראליים אורחים.

גם השנה, כבעבר, אנו מקפידים לשמר ולהנציח את שמו ואת רוח אמנותו של הפסנתרן ארתור רובינשטיין, במטרה להעביר את מורשתו לדורות הבאים.

עד כה נהגנו להזמין זוכי תחרויות לבצע מוסיקה לפסנתר סולו, מוסיקה קאמרית וקונצ'רטי, השנה החלטנו להרחיב את המארג האמנותי של החגיגות ולשבץ בו גם קולות אנושיים - שתי זמרות צעירות, וגם צלילי חמישיית כלי נשיפה מעץ. בדרך זו אנו מעניקים לפסנתרנים הזדמנות לבטא את יכולותיהם במגוון הסגנוני העשיר של עולם הפסנתר: נגינת סולו, השתלבות מוסיקלית עם נגני מוסיקה קאמרית והיכרות עם אמנות השיר.

אתם מוזמנים לעקוב אחר המארג המוסיקלי המגוון וליהנות מחגיגת צליל וצבע באווירה של יצירה מחדשת ומרעננת.

נשתדל להמשיך ולהעשיר אתכם, קהל יקר, בכל פעילויותינו האמנותיות, מעתה ועד התחרות הבאה, שתתקיים במאי 2017.

ברכת סוף שבוע נעים ומרנין נפש

עדית צבי

מנהלת אמנותית

עמותת ארתור רובינשטיין הבינלאומית למוסיקה
מנהלת אמנותית - עדית צבי יועץ מוסיקה - אריה ורדי
רחוב הוברמן 12 תל-אביב 6407510, טל': 03-6856684
www.arims.org.il competition@arims.org.il

עמותת
**ארתור
רובינשטיין**
הבינלאומית
למוסיקה

תמונתו של
ארתור שניטצ'ר

יום חמישי, 6 בנובמבר, 20:30

(ברישבסקי)	3 סונטות	ד. סקרלטי
	סונטה ב־רה מג'ור, ק. 96 (ל. 465)	
	סונטה ב־רה מינור, ק. 11 (ל. 352)	
	סונטה ב־דו מג'ור, ק. 159 (ל. 104)	
(ברישבסקי וכלי נשיפה לסירוגין)	מוסיקה ריצ'רדטה	ג. ליגטי
הפסקה		
(לין)	פתיחה צרפתית ב־סי מינור, BWV 831 פתיחה קוראנט גאבוט II/I פאספייה II/I סראבאנד בורה II/I ג'יג הד	י. ס. באך
(לויטה, אמוץ, לין)	4 דואטים, אופ. 63 הלוואי ואהבתי... {היינה} פרידת הציפורים הנודדות {פאלרסלבן} פריסת שלום {אייכנדורף} שיר סתיו {קלינגמן}	פ. מנדלסון
(לויטה, ברישבסקי)	שיר עצוב {קזאליס}	א. דופארק
(אמוץ, ברישבסקי)	על שפת המים {פרידום}	ג. פורה
(לויטה, אמוץ, ברישבסקי)	טרנטלה {מונייה}	ג. פורה
(צ'ו)	הוולס	מ. ראוול

דומניקו סקרלטי (1685–1757)

סונטה ב־רה מג'ור, ק. 96 (ל. 465)

סונטה ב־רה מינור, ק. 11 (ל. 352)

סונטה ב־דו מג'ור, ק. 159 (ל. 104)

(כ־7 דקות)

דומניקו סקרלטי, בן זמנם של באך והנדל, נולד באיטליה וחי את מרבית שנותיו בספרד ובפורטוגל. למרות שיצירותיו נמנות עם תקופת הבארוק, הניח סקרלטי את היסודות לסונטה הקלאסית המוקדמת והיבטים שונים של סגנונו, כמו מעברים הרמוניים נועזים ודיסוננטיים, משכו את תשומת ליבם של מלחינים כמו קלמנטי, מוצרט ואפילו בטהובן. לסונטות של סקרלטי הייתה השפעה מובהקת על הסונטות של המאה ה־18, שהתפתחו מיצירותיו בעלות הפרק האחד. כתיבתן לצ'מבלו התאימה במידה רבה גם לפסנתר המודרני של היום.

סקרלטי חיבר לא פחות מ־555 סונטות במהלך חייו. למרות מגוון היצירות ניתן לקבוע כי סגנונו שופע להטוטי מקלדת מרתקים, המלודיות חניניות ומלאות דמיון ורובן כתובות בסולם המינורי. בין הסונטות אפשר למצוא ניגודי אופי ואווירה שונים – חלקן יצירות וירטואוזיות המציבות בפני המבצע דרישות טכניות גבוהות, וחלקן ליריות ועדינות.

הסונטה של סקרלטי היא כאמור בעלת פרק אחד, אך הוא נחלק לשניים. החלק השני מסתיים על פי רוב בחזרה על סיום החלק הראשון, אך בסולם שונה.

כאמן איטלקי, ניצל סקרלטי את ההזדמנות לחקור מוסיקה עממית ספרדית ומקצבים פופולריים בצורתם המקורית בעת שחי בספרד. הסונטות שחיבר משקפות את הלך הרוח הרגשי והצבעוני של החיים באיבריה, והן מושפעות מסגנונות שונים כגון הפלמנקו, צלילי קסטנייטות, פריטת מיתרי גיטרה ועוד. יחד עם זאת, הן שומרות על יסודות איטלקיים וביניהם גם הסגנון השירתי האופייני (בל קנטו).

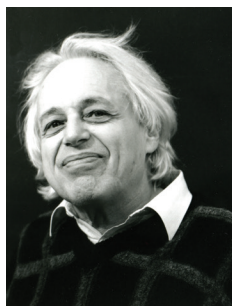
במאה ה־19, הסונטות של סקרלטי לא היו מאוד פופולריות. למרות זאת, ידוע כי שופן ביקש מתלמידיו לנגן אותן, חרף העובדה שעמיתיו לא הביעו התלהבות מכך. הן החלו לצבור תאוצה לאחר שפרנץ ליסט וקלרה שומאן ביצעו את הסונטות שלו בקונצרטים אותם ערכו החל משנת 1838 לערך. אך נראה כי התרומה הגדולה ביותר לפרסומן של הסונטות היא של הפסנתרן הנודע, ולדימיר הורביץ, שביצע את הסונטות על בימת הקונצרטים הגדולה, ומשם הפכו הפנינים המוסיקליות של סקרלטי ליצירות המזוהות גם עם פסנתרנים גדולים נוספים כמו ארתורו בנדטי מיכלאנג'לי, קלארה האסקיל ודינו ליפטי.

מלבד הסונטות הרבות, כתב סקרלטי גם אופרות וקנטטות, סימפוניות ויצירות ליטורגיות. הסונטה ב־רה מג'ור ק. 96 (ל. 465) היא אחת הידועות ביותר. שינויי הדינמיקה הקיצוניים שלה יוצרים את אפקט ה"הד". היא נפתחת במעין קריאת ציד עם צלילים החוזרים על עצמם, וממשיכה במעברים מהירים ובקפיצות של מרווחי אוקטבה.

הסונטה ב־רה מינור ק. 11 (ל. 352) היא יצירה לירית באופייה ובעלת אווירה מסתורית מעט. הסונטה ב־דו מג'ור ק. 159 (ל. 104) היא, בדומה לסונטה ב־רה מג'ור, אחת הפופולריות והמושמעות ביותר. גם כאן נשמעת קריאת הצייד הפותחת וכן נכללים בה קישוטים רבים כחיקוי של צלילי קסטנייטות ומקצבים ספרדיים.

גיירגי ליגטי (1923–2006)

מוסיקה ריצ'רקה (כ-33 דקות)

ב-2006 הלך לעולמו גיירגי ליגטי, והוא בן 83. ליגטי היה, ללא ספק, אחד המחדשים החשובים של מצלול המוסיקה של זמננו, הודות להרמוניות ולצבעים המיוחדים שמאפיינים את יצירותיו לקול, לתזמורת ולכלי סולו. דרכו המוסיקלית החלה בהונגריה תחת הידיו הסובייטי שלאחר מלחמת העולם השנייה. הוא התפרסם בעיקר כשהמוסיקה שכתב שימשה בסרטיו של סטנלי קובריק

ובהם: "2001: אודיסאה בחלל" בשנת 1968, "הניצוץ" ב-1980 ובהמשך, בסרט "עיניים עצומות לרווחה" ב-1999.

(אגב – המוסיקה ל"אודיסאה בחלל" שימשה את הסרט ללא ידיעתו ואישורו של המלחין. מאוחר יותר הגיע ליגטי לפשרה מול קובריק ואישר לו להשתמש ביצירותיו גם לסרטי העתידיים).

היצירה כוללת 11 קטעים לפסנתר שחיבר המלחין בין השנים 1951–1953. באותה תקופה אסרה הממשלה לבצע חלקים מן היצירה עקב החדשנות הצלילית וחוסר ההרמוניה שבה, ש"עלולים היו לסכן את הציבור". היצירה בוצעה לראשונה בשבדיה ב-1969.

למרות שהמושג "ריצ'רקה" מקורו ביצירה כלית מתקופת תחילת הבארוק (סגנון הדומה לפוגה), הפירוש המתאים ביצירה הוא "חיפוש" או "חקר". מאפיין מרכזי לאורך 11 הקטעים הוא ההגבלה שקבע לעצמו ליגטי לגבי השימוש ב-12 הטונים מהסולם הכרומטי, כאשר בכל קטע חדש נוסף צליל. וכך, בקטע הראשון ליגטי משתמש בשני טונים, בקטע השני נעשה שימוש בשלושה וכך הלאה עד לפרק האחרון, שבו ליגטי משתמש בכל 12 הטונים של הסולם הכרומטי. גם סימני ההיתק בתווי היצירה (דיאז ו-במול) בחלק מן הקטעים אינם שגורתיים כך שלעיתים ליגטי מציין את שניהם יחד על גבי החמשה – דבר שהינו יוצא דופן בכתיבה של יצירה מוסיקלית. אופייה הכללי של היצירה מזכיר את סגנונו של ברטוק יחד עם מאפיינים מסגנונו של סטרווינסקי. בשנת 1953, לבקשת חמישית כלי הנשיפה "ז'יני", עיבד ליגטי שישה קטעים מתוך היצירה לחמישיית כלי נשיפה (תחת השם "שש בגטלות").

מס. 1: סוסטנוטו – מיסוראטו – פרסטיסימו; הצליל לאורך הקטע הוא "לה". ליגטי משחק עם הצליל במקצבים ובגוונים שונים. רק בסיום הקטע מופיע אזכור חרישי לצליל "רה".

מס. 2: מסטו – ריגידו אה סרימוניאלה; כאן נשמעים הצלילים "מי דיאז" ו"פה דיאז" לסירוגין בתבניות שונות ההולכות ומסתעפות. באמצע הקטע נוסף הטון "סול" באגרסיביות תוך שילוב התבניות של שני הטונים הקודמים עד לירידת המתח אט אט. בסרטו של קובריק "עיניים עצומות לרווחה" נעשה שימוש בחלקים מקטע זה.

מס. 3: אלגרו קון ספיריטו; קטע קצר בעל מאפיינים קלילים ואף בלוזיים מעט.

מס. 4: טמפו די ולס; קטע הבנוי כוולס קליל במשקל שלושה רבעים, אשר מופרע מדי פעם על ידי תיבה בת שני רבעים. ליגטי הציב מהירות מקסימלית לקטע זה, אך היא ניתנת לפרשנות חופשית מבחינת שינויי הקצב והדינמיקה.

מס. 5: רובאטו – למנטוזו; בשונה משני הקטעים הקודמים, כאן חוזרת אווירת הרצינות (בדומה לקטע השני). השימוש בשישה טונים מאפשר יצירת אקורדים מורכבים והרמוניות מרתקות, ובהמשך גם צלילים דמויי פעמונים.

מס. 6: אלגרו מולטו קפריצ'וזו; עוד שינוי פתאומי במצב הרוח בקטע השישי, המאופיין בשינויים מהירים ובלתי צפויים של דינמיקה, רגיסטרם וארטיקולציה. תנועות יורדות ועולות של צלילים מהירים יוצרים את החומר המלודי ואת הליווי, המתערבבים בהמשך הקטע.

מס. 7: קנטאבילה – מולטו לגאטו; קטע מרתק הכולל מתחילתו תנועה עיקשת (אוסטינטו) של שבעה צלילים ביד שמאל, המנוגנים באופן עצמאי, בעוד הנושא מבוצע ביד ימין בלבד ועובר שינויים מבניים והרמוניים כל העת. לקראת סופו של הקטע, נגינת הנושא מסתיימת ותבנית הליווי עוברת ליד הימנית עד לסיומו החרשי של הקטע.

מס. 8: ויוואצ'ה – אנרג'יקו; הקטע נפתח בדיסוננס רועש ולאחריו מופיעה מנגינה קצבית ריקודית במקצב של שבע שמיניות. גם כאן ליגטי משחק בהעברת תבנית הנושא בין היד השמאלית ליד הימנית ובאפקטים קוליים מעניינים.

מס. 9: (לזכרו של בלה ברטוק) אדג'ו מסטו – אלגרו מאסטוזו; קטע זה מאופיין באווירת אבל. הקטע כולל אוקטבה נמוכה המדמה פעמוני אבל. מתוכם עולה מוטיב בעל מקצב מנוקד המגיע בפתאומיות לשיא עוצמתי מתמשך עד לרגיעה לקראת סיומו של הקטע.

מס. 10: ויוואצ'ה – קפריצ'וזו; קטע זה הוא הווירטואוזי מבין הקטעים וכולל שינויי מקצבים תכופים, תבניות קצביות שונות, דיסוננסים רבים ותנועה מהירה.

מס. 11: (מחווה לג'ירולמו פרסקובלדי) אנדנטה מיסוראטו אה טרנקווילו; כשם שפרסקובלדי היה ממציאי צורת ה"ריצ'קרה", צורה מוסיקלית על בסיס פוגה קונטראפונקטית, כך ליגטי בונה את הקטע על צורה חופשית של מעין פוגה איטית וקודרת. הנושא כולל את 12 הטונים הכרומטיים עם מורכבות של קצב וצלילים, אקורדים ודיסוננסים המכסים כמעט את כל מקלדת הפסנתר.

יוהאן סבסטיאן באך (1685–1750)

פתיחה צרפתית ב־סי מינור, BWV 831 (כ־25 דקות)

בשנת 1735 פרסם יוהאן סבסטיאן באך את הקובץ השני של "תרגילי המקלדת" שכלל שתי יצירות. הראשונה הינה ה"קונצ'רטו האיטלקי" והשנייה היא הפתיחה בסגנון צרפתי ב־סי מינור, מס. 831 ברשימת יצירותיו. היצירה כוללת, מעבר לפרק הראשון (הפתיחה הצרפתית) מספר פרקים בסגנונות ריקוד שונים (מספר גדול יותר מאשר בסוויטות האחרות שלו). השמות השונים שניתנו ליצירה – "פתיחה", "פרטיטה" או "סוויטה" הם לרוב מטעמים של המוציאים לאור של היצירה, ולא דווקא שמות שהעניק לה באך עצמו.

סדר ההופעה של פרקי הריקוד אינם תואמים את הסדר שהיה נהוג באותה עת, ושלושה מהם ערוכים כזוגות של ריקוד בסגנונות מנוגדים (I ו-II), והריקוד המסיים, ה"ג' המהיר בעל הקצב המנוקד, היה אמור לחתום את היצירה, אך באך החליט להוסיף פרק נוסף, "הד" ("אקו") לסיום מתאים והחלטי יותר של היצירה.

הפרק הראשון, הפתיחה, בנוי משלושה חלקים בצורת א – ב – א; לחלק הראשון אופי איטי ומחושב הבונה מתח הרמוני לכל אורכו. הוא רווי קישוטים ועיטורים וכולל מקצב מנוקד, כיאה לסגנון הצרפתי של אותה תקופה. המתח ממשיך גם בחלקו השני של הפרק הבנוי בסגנון פוגה,

עם קטעי קישור בין חלקיה. החלק השלישי הוא תמונת מראה כמעט מדויקת של החלק הראשון. הפרק השני, הקוראנט, נכתב במשקל של שלושה חצאים והוא מתבטא בתנועות וזרימה יחד עם עיטורים אופייניים.

הפרקים השלישי והרביעי, גאבוט I, ו-II, הם הראשונים מבין שלושה פרקים המופיעים בזוגות, כאשר הפרק השני מתוך הזוג מנוגד באופיו לראשון. כאן, גאבוט II נכתב בסולם מג'ורי בניגוד לגאבוט I.

הפרקים החמישי והשישי, פאספייה I ו-II, הם קלילים יותר מזוג הריקודים הקודם. פאספייה II הוא הפרק היחיד ביצירה שנכתב בסולם סי מג'ור.

הפרק השביעי, הסרבאנד, כתוב בארבעה קולות. הצלילים הארוכים מאוד יחד עם הצלילים הקצרים שבפרק הזה, מעניקים לו כובד וחשיבות.

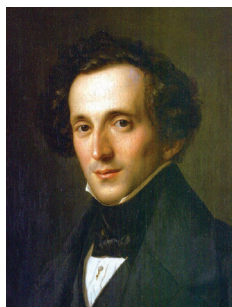
הפרקים השמיני והתשיעי, בורה I ו-II, כוללים תנועות קולחת אופיינית, כאשר השני מבין שני המחולות אינו בסולם שונה אך הניגוד בו בא לידי ביטוי בקצב הביצוע.

הפרק העשירי, ג'יג, כולל הטעמות ומקצב מנוקד והוא קליל יחסית לריקודי הג'יג האחרים שאותם כתב באך ביצירותיו האחרות.

הפרק האחרון, הד, הוא עוצמתי וחגיגי. אפקט ההד מושג על ידי חזרה על משפטים בהבדלי עוצמה – חזק/חלש. באותה תקופה אפקט זה היה מושג בנגינת שתי מקלדות שונות שנמצאו באותו כלי המקלדת ואשר גוון צלילן היה שונה זה מזה. הפרק מסיים את היצירה בהחלטיות משכנעת.

פליקס מנדלסון (1809–1847)

4 דואטים, אופ. 63 (כ-8 דקות)

מנדלסון מוכר במיוחד בזכות "שירים ללא מילים" שכתב לפסנתר סולו, יותר מאשר בזכות השירים שכתב לקול ולפסנתר. השירים שכתב במהלך חייו משקפים גם הם את סגנונו הבהיר והאלגנטי, לצד האופק הרגשי, שאפיין את אישיותו ואת יצירותיו האחרות. הכרותו עם השיר כצורה מוסיקלית הינה הודות למורו, קארל צלטר, שתמך ב'ליד' הגרמני בשלהי המאה ה-18. את צורת הכתיבה הזו איפיינו

מבנה סטרופי (בתים בשיר) והבעה מאופקת. צורת השיר האמנותי של מנדלסון הייתה שונה מזו של שוברט, שהיה מתוחכם יותר, חודר ללב ונועז יותר. השירים של מנדלסון הותאמו לביצועים בסלונים פרטיים (אחת מצורות הבילוי התרבותי הנפוצות במאה ה-19) אך היה בהם גם ערך מוסף הודות לעידון, לשנינות ההרמונית ולליריות החיננית שלהם.

בשנת 1844 מנדלסון הוציא לאור אוסף של שישה דואטים לקולות ולפסנתר, אופ. 63. הוא חיבר אותם במשך שמונה שנים, על פי טקסטים של משוררים גרמניים שונים, בהם, היינריך היינה (הלוואי ואהבתי...), אוגוסט היינריך פאלרסלבן (פרידת הציפורים הנודדות), יוזף פון אייכנדרוף (פריסת שלום) וקארל קלינגמן (שיר סתיו).

בעוד השירים של מלחיני ה'ליד' כמו שוברט, שומאן וברמהס מבוצעים תכופות באולמות הקונצרטים, יצירות מסוגננות אלו של מנדלסון כמעט ואינן מושמעות על הבימה וזו הזדמנות נדירה לפגוש בהן.

אנרי דופארק (1848–1933)

שיר עצוב (כ-3 דקות)

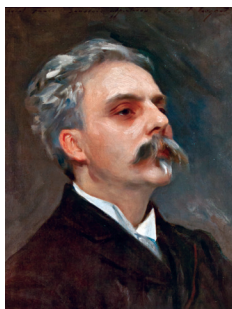

אנרי דופארק היה תלמידו של סזאר פרנק, ונחשב, לצדם של ברליוז ופורה, לאחד החלוצים של אמנות השירה הצרפתית. הקריירה שלו נשענת ברובה על מספר מועט של שירים, מתוך כארבעים יצירות שחיבר. הוא סבל ממצב בריאותי לקוי ומדכאוניות קשים שגרמו לו, בין השאר, להשמיד את רוב יצירותיו.

שיר עצוב הוא השיר הראשון שחיבר, כשהיה בן עשרים. הוא הוציא אותו לאור יחד עם עוד 4 שירים תחת אופ. 2, בשנת 1868. השיר משלב בין המילים והמוסיקה בצורה יוצאת דופן ומבטא את החן, הקסם והרגישות של השירה הצרפתית – סגנון שאפיין את התקופה. השיר נכתב למילים של קזאליס (אשר השתמש בשם העט "ז'אן להור"). את השיר עיבד דופארק מאוחר יותר גם לביצוע תזמורתי.

גבריאל פורה (1845–1924)

על שפת המים (כ-2 דקות)

פורה היה מוכר כמלחין, נגן עוגב מעולה, פסנתרן ומורה. הוא נחשב לאחד מגדולי המלחינים הצרפתיים בדורו, וזכה להכרה זו גם בזכות המוסיקה הקולית האמנותית שחיבר, בנוסף ליצירותיו המוכרות כמו הרקוויאם, הנוקטורנים לפסנתר ועוד.

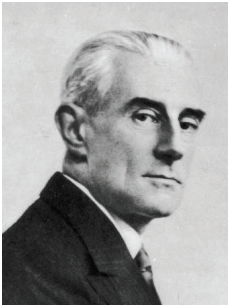
ראוול כתב כי הודות לפורה נשמר הסגנון הצרפתי של השירה מפני ה'ליד' הגרמני. פורה היה עסוק ביותר בהוראה ובנגינה בעוגב ועל כן, נותר לו פנאי לכתובה כמעט רק במהלך חופשות הקיץ, ולמרות זאת – חבר במשך כשישים שנה למעלה ממאה שירים בהם ניכרים היטב התמסרותו למלודיות והביטוי הלירי האופייני לו. כיום, שיריו מהווים את הליבה של הרפרטואר של תלמידים, חובבים וזמרים מקצועיים, בעולם כולו. פורה אהב לכתוב על נושאים של מים וטבע. את השיר "על שפת המים" חיבר פורה בשנת 1875. בשיר זה פורה מפגין את כשרונו הגדול בשילוב של מוסיקה ומילים. המלודיה והליווי בפסנתר יוצרים תמונה של מים זורמים, בעוד שהמעברים בין סולם מג'ורי לסולם מינורי משווים הרהורים על אהבה נצחית, כאשר הסיום בסולם המג'ורי מעיד על אופטימיות.

טרנטלה (כ-3 דקות)

הדואט "טרנטלה", אופ. 10 מס. 2 חובר בשנת 1873. המבנה שלו איננו מוגדר והוא משלב שני קולות נשיים מתוך כוונה לעורר את אופיו הבלתי מרוסן של ריקוד הטרנטלה. פורה כתב את היצירה לבנותיה של פאולין ויאירו – קלודי ומריאן. הוא היה מאוהב במריאן והתשוקה בשיר היא יותר ממרומזת, כפי שאפשרה המסגרת של אותה תקופה. בשנת 1875 עיבד פורה את השיר גם לביצוע תזמורתי.

מוריס ראוול (1875–1937)

הוולס (כ-12 דקות)

אמרגן הבלט הידוע, סרגיי דיאגילב, פנה לראוול והזמין אצלו יצירה עבור להקתו, הבלט הרוסי. ראוול, שבמשך שנים רצה לכתוב יצירה ברוח הוולס הווינאי (אבל בסגנונו שלו), כמחווה ליוהאן שטראוס השני, כתב בשנת 1920 את "הוולס" כיצירה סימפונית, אך תחילה ניגן את היצירה לדיאגילב בגרסה לשני פסנתרים, לצורך הערכתה. דיאגילב אמנם התרשם מהיצירה, אבל החליט כי היא אינה מתאימה

לשמש כמוסיקה לבלט וסרב להשתמש בה. ראוול נפגע מהתגובה וסיים את מערכת היחסים המתוחה עם דיאגילב. עם הזמן הפך "הוולס" ליצירת קונצרטים פופולארית. ראוול עיבד את היצירה גם לפסנתר סולו, עיבוד הזוכה לביצועים לעיתים רחוקות, בשל האתגרים הטכניים הרבים שהוא מציב בפני הפסנתרן.

אופיו של הוולס הוא נוסטלגי ואפל. הוא עולה ונובע באיטיות מפעילות קצב מעורפלות החוזרות ונשנות לאורך מספר חטיבות במקצב הוולס. החטיבות שונות זו מזו ומתעצמות בהדרגה עד אשר היצירה מגיעה לשיא אפוקליפטי. היצירה מעוררת אסוציאציות של אלימות, ניוון וריקבון, כמו פניה של וינה (ואירופה) בתקופת מלחמת העולם הראשונה. כך מתאר ראוול את היצירה: "עננים שטים, ומבעד לחרכים ניתן להציץ בזוגות מרקדים. העננים מתפזרים בהדרגה ומתגלה אולם עצום ובו הקהל מסתחרר. הסצינה כולה מוארת בהדרגה ... אור נברשות בוקע. חצר קיסרית בערך בשנת 1885". כל בעל דמיון יכול לראות בבהירות את תיאורו של ראוול בעת האזנה ליצירה. ההתחלה שקטה (הערפל), ובהדרגה, אנו שומעים מנגינות מקוטעות עד התגבשות הצורה החיננית המלאה של הנושא העיקרי של הוולס.

לכל אחד מסדרת מחולות הוולסים שביצירה אופי משלו. כשנדמה כי היצירה מתקרבת לסיומה בשיא אקסטראטי ובמערבולת חושים, שבה וחוזרת המוסיקה לאווירת ה"ערפל" של הפתיחה. במחצית השנייה של היצירה, כל מנגינה מהחלק הראשון מוצגת מחדש, אם כי באופן שונה, עם מעברים הרמוניים בלתי צפויים, ובנקודה זו, מתחיל הוולס להסתחרר ללא הפסקה. פעם נוספת, קוטע ראוול את המומנטום והקודה החותמת מציגה ולס מקאברי המסתיים בשיא סוער וכובש.

יום שישי, 7 בנובמבר, 11:30

ו. א. מוצרט	סונטה מס. 12 ב־פה מג'ור, ק. 332	(לין)
	אלגרו	
	אדג'ו	
	אלגרו אסאי	
פ. שופן	פולונז ב־לה במול מג'ור, אופ. 53	(לין)
פ. שופן	סקרצו מס. 3 ב־דו דיאז מינור, אופ. 39	(לין)
ו. לוטוסלבסקי	וריאציות על נושא מאת פגניני לשני פסנתרים	(ברישבסקי, צ'ו)

הפסקה

ל. ו. בטהובן	חמישייה לפסנתר ולכלי נשיפה ב־מי במול מג'ור, אופ. 16	(צ'ו)
	גראבה – אלגרו מא נון טרופו	
	אנדנטה קנטילה	
	רונדו: אלגרו מא נון טרופו	

וולפגנג אמדאוס מוצרט (1756–1797)

סונטה מס. 12 לפסנתר, ב־פה מג'ור, ק. 332 (כ־18 דקות)

בתקופתו של מוצרט, הפורטה-פיאנו החל להתפתח במהירות, אך עדיין היה כלי מקלדת פשוט יחסית, בעל חמש אוקטבות עם טווח דינמי מוגבל ולו מסגרת עץ עדינה וקלידים בעלי פעולה לא אחידה. הפורטה-פיאנו שימש בעיקר לנגינה בבתי פרטיים על ידי חובבים. מוצרט קידם את כלי המקלדת בחוגים מקצועיים ודרבן את היצרנים להוסיף שיפורים וחידושים לכלי זה, ובכל זאת, מגבלותיו המעיטו את עניינו של מוצרט בסונטה לכלי המקלדת.

מועד חיבורה של הסונטה ב־פה מג'ור, ק. 332 אינו ברור, אך כיום סבורים כי נכתבה, כנראה, בסתיו 1783 בזלצבורג. היא נכתבה יחד עם הסונטה ק. 330 ב־דו מג'ור והסונטה ק. 331 ב־לה מג'ור. הסונטה ב־פה מג'ור היא הפחות ידועה מבין השלוש, אך היא יצירה חינונית, מלאת דמיון ובעלת פשטות וברק גם יחד. מוצרט מצליח לאחד את אופיים של שלושת פרקי הסונטה באמצעות השימוש בסולמות מינוריים מקבילים המנוגדים לסולם המג'ורי העיקרי.

הפרק הראשון פותח במלודיה חגיגית ביד ימין, בליווי של יד שמאל. נושא המעבר שבהמשך (בסולם דה מינור) הוא בעל אופי דרמטי ביותר אך מסתיים ברגיעה. מוצרט משחק במספר מוטיבים לאורך הפרק עם שינויים של מ'ג'ור/מינור. הפרק השני (ב-סי במול מ'ג'ור) שני נושאים בעלי אופי איטי ושליו. המלודיה הפותחת פשוטה ונעימה וכוללת עיטורים קלילים. לאורך כל הפרק מלווה יד שמאל באקורדים "שבורים". גם כאן מוצרט עושה שימוש בניגוד של מ'ג'ור/מינור. הפרק השלישי נכתב במשקל 6/8. אחרי אקורד פתיחה רועם נשמע מרוץ אנרגטי של צלילים מהירים. הנושא השני, החינני, הוא רגוע יותר ובעקבותיו חטיבת פיתוח סוערת. גם כאן מוצרט משתמש במספר מוטיבים ובשינויי מ'ג'ור/מינור תכופים. הפרק הוא ללא ספק אחד מהווירטואוזיים ביותר אותם חיבר מוצרט בסונטות שלו.

פרדריק שופן (1810–1849)

פולונז ב-לה במול מ'ג'ור, אופ. 53 "הירואי" (כ-7 דקות)

שופן הוא אחד המלחינים האינדיבידואליים ובעלי המשמעות של המוסיקה לפסנתר בתקופה הרומנטית. המוניטין שלו נשען בעיקר על יצירותיו לפסנתר, ובפרט על אלה שנועדו לביצוע בקונצרטים סלונים כגון הוולסים, הנוקטורנים, הפרלודים, המזורקות והפולונזים. שופן נולד בפולין ומוגדר כמלחין פולני, אך עזב את מולדתו כשהיה בן עשרים (ב-1830) במטרה ללמוד ולהכיר לעומק את המוסיקה

באירופה. בסופו של דבר התיישב בפריז ולמעשה לא חזר לפולין מאז, אלא חווה מרחוק את המרד הפולני נגד השלטון הרוסי. הרגשות העזים והדרמטיים שחש כלפי מולדתו בעקבות אירועים אלה הביאו לחיבורן של יצירות רבות עוצמה ותשוקה. למרות סגנונו האופייני של שופן, השוני בין יצירותיו הוא ללא ספק גדול. רוב יצירותיו נוגנו בקונצרטי בית אינטימיים שנועדו להראות את יכולותיו ובעיקר לסייע בידיו לרכוש תלמידי פסנתר חדשים.

המחול הפולני – הפולונז, הוא יצירה ראוותנית וקשה לביצוע, בעלת מקצב משולש ומקורה בסוף המאה השש עשרה. מחולות בסגנון זה נוגנו באותה עת בתהלוכות ובטקסים של האריסטוקרטים. הפופולריות הרבה של ריקודים אלה יצאה מעבר לפולין והפכה גם לנחלתם של האיכרים הפשוטים. שופן לקח את הסגנון והמקצב הרחק קדימה וביטא בפולונזים הרבים שחיבר (למעלה משמונה עשר) את גאוותו הלאומית וגעגועיו למולדתו. הוא החל לחבר פולונזים עוד בהיותו ילד בפולין כשהיה בן שבע (האחרון נכתב שלוש שנים לפני מותו). כאשר הגיע לפריז, הופיע בסלונים הבייתיים של החברה הגבוהה, הפולונזים החדשים שחיבר התקבלו שם בהתלהבות רבה והוא הצליח להפוך את הפולונז מריקוד פשוט ליצירה מורכבת ועשירה.

הפולונז ב-לה במול מ'ג'ור, אופ. 53, נכתב בשנת 1842. זו אחת היצירות הפופולריות ביותר של שופן. היצירה הווירטואוזית כוללת שני חלקים בעלי מקצב המורכב משמינית, שני חלקי שש עשרה ולאחריהם ארבע שמיניות. ליצירה פרק אמצעי בסולם מי מ'ג'ור, הכולל אוקטבות מהירות בעלות עוצמה הולכת וגוברת, המזכירות דהרת סוסים של חיל פרשים. נאמר על היצירה כי היא חוברה על ידי שופן כשחשב על פולין המשוחררת והחזקה בעודו בפריז. את הכינוי "הירואי" העניקו ליצירה זרים ולא שופן, מאחר וסגנונו והאווירה שהוא יצר הפכה לסמל של המאבק ההירואי בפולין.

ארבעת הסקרצי של שופן אינם דומים במבניהם ליצירות אלו מהתקופה של היידן או בטהובן. שופן התאים את הצורה הכללית של הסקרצו מהתקופה הקלאסית למטרותיו שלו. הוא שומר על הקצב המשולש המהיר ועל מבנה של א-ב-א, אך הדגש ביצירותיו הוא על הברק הווירטואוזי והרגש. החלק הפותח שונה מן החלק האמצעי ומנוגד לו באופיו כאשר הסקרצו מסתיים בחזרה על נושא הפתיחה בשינויים קלים עד למעבר הסיום.

הסקרצו מס. 3 ב־דו דיאז מינור אופ. 39, נכתב בשנת 1839, והוא הדרמטי מבין הארבעה ובעל מבנה חריג. הוא חסר את המבנה א-ב-א. היצירה פותחת ב"פרסטו קון פואקו" ומציגה תחילה פיסות מהוססות של צלילי אוקטבות אשר בונות מתח רב ומתוכנן פורץ הנושא העיקרי הראשון. האוקטבות הרועמות מאפיינות את רוב היצירה – במהלכה מופיע נושא משני שהוא יותר לירי, ולאחריו חוזר מוטיב האוקטבות. הנושא השני כולל מגנינת כוראל שקטה, אך שופן מרחיב אותה עם ארפג'ים יורדים (אקורדים שבורים) בסוף כל משפט. נושאים אלה מתחלפים ביניהם עד לחזרה לאוקטבות הרועמות ואחרי קטע מעבר מגיע הסקרצו אל סיומו בקודה סוערת, מהירה ודרמטית החותמת את היצירה.

ויטולד לוטוסלבסקי (1913–1994)

וריאציות על נושא מאת פגניני לשני פסנתרים (כ־5 דקות)

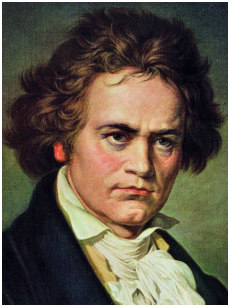

ויטולד לוטוסלבסקי פרנס את אימו ואותו עצמו על ידי נגינה בפסנתר בבתי קפה בוורשה הכבושה בידי הנאצים. זו הייתה האפשרות היחידה בזמנו להאזנה למוסיקה בביצוע חי. מדי פעם שימש כמלווה באנסמבלים שונים וערך בחשאי קונצרטים בדירות פרטיות. בין השנים 1940–1944 הוא ניגן באופן קבוע בדואו פסנתר עם המלחין, המנצח והפסנתרן אנדז'יי פנופניק. כצמד פסנתרנים

הם היו ערוכים לביצוע רפרטואר של קרוב ל־200 יצירות לשני פסנתרים, מאך, דרך ברהמס וצ'ייקובסקי, ועד סטרווינסקי, ואלה בנוסף ליצירות בסגנון ג'אז ואחרות.

בין אלה, נכלל גם עיבוד של הקפרים מס. 24 הפופולרי של פגניני לכינור סולו – עיבוד שנכתב על ידי לוטוסלבסקי (מכל עיבודיהם של הצמד, נותר רק עותק זה). זהו למעשה תעתיק של הנושא ואחת עשרה הווריאציות של ניקולו פגניני. אך, העיבוד של לוטוסלבסקי הוא בעל תעוזה וירטואוזית יוצאת דופן לפסנתרנים, לפחות כמו היצירה המקורית לכינור. הקשיים הטכניים של היצירה המקורית מועברים לתפקידים של שני הפסנתרים בחכמה ובטוב טעם. לוטוסלבסקי משחק עם החומר המלודי וההרמוני בין שני הפסנתרים תוך העשרת מגוון הצבעים של היצירה המקורית. הוא מוסיף אלמנטים כרומטיים וקולות נוספים. כל וריאציה היא מעין אטיוד לשני פסנתרים הכולל גם ניגודים של תנועה, מעברים מהירים, אקורדים מורכבים ועוד, וכל הווריאציות צומחות מתוך מאפייני סגנונם של גדולי המלחינים כמו ליסט, בוזוני, פרקופייב, רחמיניוב וראוול.

לודוויג ואן בטהובן (1770–1827)

חמישייה לפסנתר ולכלי נשיפה ב־מי במול מג'ור, אופ. 16

(כ-25 דקות)

בחודש נובמבר 1792, בטהובן בן ה־22 מלא הכישרון, הגיע לווינה על מנת להמשיך ולפתח את הקריירה המוסיקלית שלו והתנתק מבון, עיר הולדתו. גאוניותו בחיבור יצירות לפסנתר וכן ביצירות קאמריות כבר הייתה ידועה ברבים. במהלך שנותיו הראשונות בווינה זכה בטהובן תחילה לחסותו ולתמיכתו המוסיקלית של יוזף היידן אך השניים לא הסתדרו ביניהם והקשר התפרק כעבור זמן קצר. בהמשך, החליף בטהובן מספר מורים, המשיך לחבר יצירות לפסנתר סולו, להרכבים קאמרים ולכלי נשיפה, וסגנונו הפסנתרני הבלתי קונבציונלי והסוער האדיר את שמו בקרב הווינאים והעמיק את קשריו עם האריסטוקרטים.

אחת היצירות אשר חיבר בטהובן על מנת לבסס את שמו באותה תקופה הייתה החמישייה לפסנתר ולכלי נשיפה אופ. 16, אותה כתב ב־1796 (החמישייה נכתבה לפסנתר, לאבוב, לקלרנית, לקרן ולבסון). היצירה מציגה את מיומנותו הפסנתרנית ואת יכולתו לשמור בהרכב של פסנתר וכלי נשיפה על כללי ההלחנה שהיו נהוגים לרביעיות כלי קשת – כללים אותם הנהיג היידן בזמנו. בטהובן חיבר את היצירה בהשראת החמישייה לפסנתר ולכלי נשיפה של מוצרט ק. 452 (שנכתבה באותו סולם – מי במול מג'ור, 12 שנים קודם לכן), אותה הוא שמע באביב 1796 במהלך סיור קונצרטים בערים דרזדן וברלין. בטהובן החל בחיבור היצירה עוד בברלין והשלים את כתיבתה בווינה. הוא עיבד את היצירה גם לרביעיית פסנתר וכלי קשת תחת אותו מספר אופוס. למרות שהיצירה בנויה על פי המאפיינים הקלאסיים כפי שמוצרט השתמש ביצירה שלו, היא עומדת בפתחו של הסגנון הייחודי של בטהובן, שגישור בין התקופה הקלאסית והתקופה הרומנטית.

ליצירה שלושה פרקים. הפרק הראשון פותח בהקדמה איטית וארוכה, מעין תהלוכה מלכותית בעלת חשיבות גדולה, ותפקיד הפסנתר כבר מרמז על חלקו העיקרי ביצירה. הפתיחה מובילה למבנה בצורת הסונטה כאשר הנושא העיקרי במשקל משולש (מעין ולס) נפתח בנגינת הפסנתר, וכלי הנשיפה ממשיכים בחיקוי הנושא העיקרי, תוך מעברים בעלי תעוזה בנגינת הפסנתר עד לכניסתו של הנושא המשני. חטיבת הפיתוח שלאחר מכן כוללת פיתוחים וקישוטים מצד הפסנתר עד לחזרה לנושא הראשון שלאחריו קודה מעט ארוכה.

אופיו של הפרק השני שליו ואיטי. הוא בנוי בצורת הרונדו עם מעין וריאציות, ויש בו סממנים שנונים המבשרים על תחילת התקופה הרומנטית. הפרק האחרון הוא רונדו נמרץ ומלא חיים המבוסס על נושא קופצני עליו. גם כאן כלי הנשיפה מחקים את נגינת הפסנתר בנושא העיקרי.

פ. שופן	אמפרומפטו מס. 1 ב־לה במול מ'ג'ור, אופ. 29 (צ'ו)
פ. שופן	פנטסיה ב־פה מינור, אופ. 49 (צ'ו)
פ. שופן	ארבע מזורקות, אופ. 33 (צ'ו)
פ. שופן	בלדה מס. 4 ב־פה מינור, אופ. 52 (צ'ו)

הפסקה

י. ברהמס	מבחר שירים ודואטים כמנגינות, אופ. 105 {גרוט} ליל מאי, אופ. 43 {הולטי} סרנדה לשווא, אופ. 84, מס. 4 {שיר עם גרמני} אודות אהבה נצחית, אופ. 43 {פאלרסלבן} אל הזמיר, אופ. 46 {הולטי} אהבת בוסר, אופ. 63 {פליקס שומן} הים, אופ. 20 {וילהלם מילר ע"פ אמן אנונימי} האחיות, אופ. 61 {מריקה}	(לויטה, אמוץ, ברישבסקי)
ו. בליני	מלנכוליה, נימפה עדינה {פינדמונטה}	(לויטה, לין)
ג'. רוסיני	אנזולטה לפני הרגאטה {פיאווה}	(אמוץ, לין)
ג'. רוסיני	רגאטה ונציאנית: חתור, בנדטו היקר! {פפולי}	(לויטה, אמוץ, לין)

פרדריק שופן (1810–1849)

אמפרומפטו מס. 1 ב־לה במול מ'ג'ור, אופ. 29 (כ־4 דקות)

השם "אמפרומפטו" מרמז על יצירה מאולתרת. צורה זו נוצרה בתחילת המאה התשע עשרה, ושוברט הוא שהפך אותה לפופולרית. שופן חיבר ארבעה קטעי אמפרומפטי שהן פרי עמל ומחשבה רבה ולא היו מאולתרות כלל. הראשון, ב־לה במול מ'ג'ור, נכתב סביב שנת 1837, בעת שהייתו בפריז, בתחילת היכרותו עם מי שלמים נחשבה אהובתו – ז'ורז' סאנד. היצירה מוכרת בזכות מורכבותה

ובשל הקשיים הטכניים שהיא מציבה בפני המבצע. המוטיב המרכזי כולל שלשות של צלילים מהירים בעלי אופי ערבסקי עליו וקליל, המבוצעים בשתי הידיים במקביל. חלקה האמצעי של היצירה, הכתוב ב־פה מינור, משנה את אופייה באופן קיצוני, הן מבחינת הקצב והן מבחינת האווירה. המלודיה השיריתית הופכת לאיטית ונוגה ועוצמתה הולכת וגוברת. בהמשך, חוזר הנושא הראשון, עד לסיימה של היצירה במצלול של אקורדים מעודנים.

פנטסיה ב־פה מינור, אופ. 49 (כ־6 דקות)

שופן חיבר את הפנטזיה ב־פה מינור בתחילת קיץ 1841, בזמן ששהה בביתה של אהובתו ז'ורז' סאנד. זו הייתה תקופה מאירת פנים בחייו של המלחין: לאחר מאבק במחלת השחפת, אזור שופן כוחות מחודשים ויחסיו עם ז'ורז' סאנד היו יציבים, לשם שינוי.

הפנטסיה היא, ללא ספק, אחת מיצירות המופת של שופן ואולי אף המעולה מבין יצירותיו בעלות הפרק היחיד. זוהי היצירה היחידה שכתב בפורמט ה"פנטסיה" (יצירה מוסיקלית חסרת הגדרה צורנית), ובכול זאת היא בנויה באופן מוגדר וברור, עם טווח רחב של הבעה ודמיון. המעברים הטונאליים וההרמוניים בה אינם שגורתיים ויש קטעי מעבר רבים, שונים באופיים ובמשקלם, המפתיעים בהופעתם במהלך היצירה, ומבוססים על מלודיות חוזרות שכבר נשמעו, עד לקודה המסיימת את היצירה.

4 מזורקות אופ. 33 (כ־10 דקות)

בנובמבר 1830, עזב שופן בן ה־20 את פולין, מולדתו, לצמיתות ועבר לווילנה, שהייתה בירת המוסיקה האירופית, וביקש לפתוח בה חיים חדשים. שופן שהה בה תשעה חודשים בלבד ומאמציו להכרה לא הניבו פרי; הופעותיו עוררו סקרנות מעטה והמוציאים לאור לא התלהבו מיצירותיו. באותה תקופה, כשרוסיה הכניעה את פולין, עקר שופן מווילנה לפריז וכאב מרחוק את כיבוש מולדתו, אליה לא יחזור. אין זה מפליא, לכן, ששופן חיבר בשלב זה של חייו לא מעט מזורקות – אותם ריקודים עממיים פולנים שמוצאם בכפר מזוביה שליד ורשה. ביצירות אלה הביע את געגועיו למולדתו.

ריקוד המזורקה הוא בעל קצב משולש הכולל דגש על הפעימה השנייה (או השלישית). שופן כתב כשישים מזורקות – את הראשונות חיבר עוד בהיותו בן 14 והאחרונות חוברו בשנה האחרונה לחייו. שופן השתמש בצורה המוסיקלית של המזורקה ועיצב אותה בדמות המאפיינים המוסיקליים הקצביים וההרמוניים הייחודיים לו.

שופן חיבר את ארבע המזורקות אופ. 33 בין השנים 1837–1838. שלוש המזורקות הראשונות קצרות יותר מהאחרונה. מזורקה מס. 1 ב־סול דיאז מינור פותחת בנושא נוגה, אחריו נושא אופטימי, אך מהר מאוד, ובטרם הספיק נושא שני זה להתפתח, מופיע שוב הנושא הראשון. מזורקה מס. 2 כתובה בסולם רה מג'ור, כוללת נושא החוזר על עצמו בעוצמות משתנות עד להופעתו של החלק האמצעי הנחלק לשני מוטיבים שונים. בהמשך חוזר שוב הנושא הראשון שבהמשכו קודה המסיימת את המזורקה בברק האופייני לסגנונו של שופן. מזורקה מס. 3 כתובה בסולם דו מג'ור, כוללת שני מוטיבים מרכזיים. גם היא קצרה ומסומנת לנגינה בפשוטות.

מזורקה מס. 4 ב־סי מינור, האחרונה מתוך אופ. 33, נרחבת ומורכבת הרבה יותר משלוש קודמותיה. היצירה פותחת במעין ולס, אך חלקה השני הוא רציני ומקריין עוצמה וחשיבות. לאחר חזרה של הנושא הראשון נשמע נושא חדש, עטור געגועים ההולך ומתפתח למוטיב נוסף. לאחר קטע מעבר, חוזר הנושא הראשון ומסיים את היצירה לאחר היסוס קל.

בלדה מס. 4 ב־פה מינור, אופ. 52 (כ־10 דקות)

שופן היה הראשון שהשתמש במונח "בלדה" בהקשר של יצירה לפסנתר. הוא שאב את הליריות והדרמה מתוך הבלדה הספרותית, וארבע הבלדות אותן חיבר ממזגות כתיבה מלודית עם עוצמה דרמטית מלאת התפרצויות רגש. לאחר מותו, הלכו בעקבותיו של שופן מלחינים נוספים שחיברו יצירות לפסנתר סולו בשם "בלדה" כמו ליסט, גריג, פורה וברהמס.

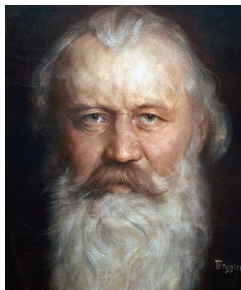
הבלדות של שופן דומות במבניהן לצורת הסונטה (מוטיב פותח שבהמשכו מוטיב חדש המנוגד לו באופיו, כאשר שניהם מתפתחים לאורך היצירה), אך שופן לא נשאר מחוייב לצורה זו. לבלדות שלו צורה חופשית יותר והתפתחותן הנושאית וגם ההרמונית לרוב מיוחדת ומפתיעה. כולן כתובות במשקל 6 פעימות (6/8 או 6/4). שופן מנצל היטב משקל זה לצורך ההתפתחות הדרמטית הסוחפת, המאתגרת את המבצע מבחינה מוסיקלית ומבחינה טכנית.

האסוציאציה הספרותית והאופי הדרמטי של היצירות, עלולים היו לגרום למאזין להפליג לעולם הדמיון ההיסטורי של העם הפולני הנאבק לעצמאותו, ואף למצוא בהן סיפורים ומראות של הגבורה בימי הביניים ועוד. שופן ביקש להימנע מכך והפנה להקשבה מלאה למוסיקה בלבד, ללא אסוציאציות כלשהן.

בלדה מס. 4 ב־פה מינור, אותה חיבר שופן בשנת 1842, נחשבת למורכבת ביותר ואולי למוצלחת מבין הארבע. הפתיחה כוללת נושא במקצב הוולס ההולך ונעשה מגוון יותר ויותר. הנושא השני זורם ומתערבב לסירוגין עם הנושא הראשון במתח הולך וגובר עד לקודה המסחררת והמבריקה המסיימת את היצירה.

יוהנס ברהמס (1833–1897)

מבחר שירים ודואטים (כ-20 דקות)

בד בבד עם התפתחותו של הפסנתר והפיכתו לכלי מודרני, טרם תקופתו של ברהמס, הוא הפך לפופולרי אף בקרב מעמד הביניים. קונצרטים ביתיים לחברים ולמשפחה הפכו לאירועים שכיחים והושמעו בהם יצירות קצרות יחסית. כך היה ה'ליד' – השיר האמנותי, לבן בית בסלון ביתם של אוהבי המוסיקה, והודות לכך הפך לאחת מצורות המוסיקה המרכזיות של המאה ה-19. יתכן שהעובדה שהמאזינים יכלו להתחבר אל הסיפור שמאחורי השיר, מבלי שיידרשו לפרשנויות נלוות מיותרות, תרמה אף היא לפופולריות של צורה מוסיקלית זו.

יצירותיו של ברהמס מעוגנות בתקופה הקלאסית ובתקופה הרומנטית, וזאת, כנראה, משום שהיה שמרני ביחס למוסיקה. הסימפוניות שלו כתובות על פי המבנה הקלאסי אך ההרמוניות והמלודיות כתובות בסגנון הרומנטי, בעוד שיצירותיו לפסנתר נושאות ברובן אופי רומנטי. היצירות הידועות ביותר של ברהמס הן הסימפוניות, הרקוויאם הגרמני, הקונצ'רטי לפסנתר, מוסיקה קאמרית ויצירות לפסנתר סולו. אך, ברהמס הפליא לכתוב גם מוסיקה לקול האנושי. אהבתו לספרות הולידה מבחר עצום של שירים שאותם חיבר כמעט לכל אורך חייו המוסיקליים. במשך כ-40 שנה חבר למעלה מ-200 שירים, למעלה מ-100 שירי עם, 25 דואטים ועוד. מקור השראתו של ברהמס לשירים האמנותיים היו שיריהם של שוברט ושומאן, ובמרוצת השנים נחשב לאחד מגדולי מלחיני סגנון מוסיקלי זה.

ויצ'נזו בליני (1801–1835)

מלנכוליה, נימפה עדינה (כ-2 דקות)

בליני התפרסם בעיקר בזכות שתי האופרות שלו 'לה סונמבולה', ו'נורמה'. מירב הפרטים הידועים על חייו התגלו במכתבים שהשאיר והם חשפו מעט מאוד על חייו. הצלחתו העיקרית היתה בנאפולי שבדרום איטליה, למרות שאת רוב עבודת הכתיבה עשה כשהיה בצפון איטליה. לאחר ביקור בלונדון, חיבר את יצירת המופת האופראית שלו 'אי פוריטני' ו-9 חודשים לאחר מכן נפטר בגיל 33.

בליני חיבר מספר רב של שירים לקול ולפסנתר, כנראה בשנת 1820, כשחלק את זמנו בין הערים נאפולי ומילאנו. יצירות אלו יצאו לאור מטעם הוצאת "ריקורדי" כמאה שנים לאחר מותו. אוסף השירים כולל שלושה חלקים עיקריים: החלק הראשון כולל ששה קטעים בסגנונות שונים. החלק השני – שלושה קטעים והשלישי – ששה קטעי ארייטות שסגנון קליל, פשוט ומאופק יחסית לאופרות המלודרמטיות שלו. המלודיות של הארייטות הושפעו ככל הנראה ממוסיקה עממית ובמיוחד מזו של סיציליה. הארייטה Malinconia, Ninfa gentile היא הראשונה מתוך האוסף השלישי. הפואמה מספרת על מסירתו של הזמר למלנכוליה, הנימפה העדינה.

ג'יאקומו רוסיני (1792–1868)

אנזולטה לפני הרגאטה (כ-3 דקות)

רגאטה ונציאנית: חתור, בנדטו היקר! (כ-4 דקות)

המלחין האיטלקי רוסיני חיבר במהלך חייו כ-39 אופרות (הידועות שבהן: הספר מסיביליה, האיטלקיה באלג'יר, העורב הלחון ולה צ'רנטולה), וכן מוסיקה קאמרית ומוסיקה ליטורגית. הנטייה שלו לחיבור מלודיות ליריות העניקו לו את הכינוי "מוצרט האיטלקי".

עד לפרישתו מכתיבת אופרות בשנת 1829, נחשב רוסיני למלחין האופרות הפופולרי ביותר בהיסטוריה. רוסיני השתמש בצורות ובסגנונות אופראיים קיימים ליצירת שלמות בסגנונו שלו – סגנון ששלט באופרה האיטלקית עד למחצית הראשונה של המאה ה-19.

לאחר שפסק מלחבר אופרות, המשיך רוסיני לחבר יצירות רבות לקול ולפסנתר שהיו מיועדות לביצועים ביתיים בעיקר. בערוב ימיו אסף חלק מיצירות אלה לשלושה כרכים: "ערבים מוסיקליים" (Soirées Musicales), "חטאים של זקנה" (Péchés des Vieillesse) ו-"הרגאטה הוונציאנית" (La Regatta Veneziana). מחזור השירים 'הרגאטה הוונציאנית' מבוסס על שלוש פואמות של פרנצ'סקו מאריה פיאוזה. הפואמות מספרות על 'אנזולטה', צעירה ונציאנית, הצופה במירוץ של גונדולות (רגאטה) בה משתתף 'מומולו', אהובה. בשיר הראשון, 'אנזולטה לפני הרגאטה', אנזולטה מעודדת את אהובה לנצח במרוץ ומזכירה לו כי היא תצפה בו מהמרפסת. הדואט 'חתור, בנדטו היקר!' (גם הוא תחת השם 'רגאטה ונציאנית') הוא מתוך האוסף "ערבים מוסיקליים" שכולל כשתים עשרה יצירות לקול ולפסנתר, שמתוכן ארבע הן דואטים. הדואט מבוסס על פואמה של קארלו פפולי שהיה משורר חובב ואורח קבוע בביתו של רוסיני, בו מתואר מרוץ של גונדולות וצופים המריעים למתחרים בו.

תודה לטל סחרוב על כתיבת ההסברים לכל היצירות

~ רוצים להציע לך חברות... ~

אם אהבת המוסיקה והפסנתר בלבכם,

אם המשך קיומה של התחרות הבינלאומית לפסנתר ע"ש רובינשטיין חשוב בעיניכם ואם ברצונכם לתרום לקידום מעמדה של ישראל כאבן שואבת למוסיקאים מבטיחים,

אז, בוא נהיה חברים...

חוג ידידי תחרות רובינשטיין פותח שעריו למצטרפים חדשים!

על הפרטים וההטבות במשרדי עמותת רובינשטיין, טל. 03-6856684

competition@arims.org.il

אנטוני ברישבסקי, פסנתר

אנטוני ברישבסקי נולד באוקראינה בשנת 1988 והחל את לימודי הנגינה בפסנתר בהיותו בן שבע. הוא סיים את לימודיו בבית הספר למוסיקה בקייב ובהיותו בן 16 זכה בפרס התכנית האוקראינית "איש השנה לשנת 2005". ברישבסקי המשיך את לימודיו אצל ואלרי קוזלוב באקדמיה הלאומית למוסיקה של אוקראינה וכן אצל מריאן ריביצקי בבית-ספר למוסיקה "אקול נורמל" בפריז.

ברישבסקי זכה בפרסים רבים ובהם: הפרס השני בתחרות פרוצ' בוזוני ב-2011, הפרס הראשון בתחרות הבינלאומית פרמיו ז'אן ב-2009, הפרס השני בתחרות הבינלאומית לצעירים לזכרו של ולדימיר הורביץ ב-2005 ולאחרונה - בפרס הראשון בתחרות ע"ש ארתור רובינשטיין בישראל.

ברישבסקי מופיע ברציפות ברישטלים ובקונצרטים עם תזמורות שונות באוקראינה, בבלרוס, ברוסיה, בסרביה, ברומניה, בפולין, בספרד, בגרמניה, בבלגיה ובארצות הברית. הוא הקליט בעבור כמה חברות תקליטורים, וכן בעבור תכניות רדיו וטלוויזיה.

סטיבן לין, פסנתר

צילום: ארתור מלר

סטיבן לין, אמריקאי ממוצא טאיוואני, נולד ב-1989. בגיל 10 החל בלימודי טרום-קולג' בג'וליאד, במילגה מלאה, אצל יוכבד קפלינסקי, שם זכה פעמיים בתחרות פסנתר.

בהיותו בן 13 התקיים קונצרט הבכורה שלו עם התזמורת הפילהרמונית של ניו-יורק, באולם אייברי פישר. בהמשך, למד לתואר ראשון ושני בביה"ס ג'וליאד אצל מתי רקאליו ואצל רוברט מק'דונלד, עמו המשיך בלימודים לקראת דיפלומת הופעה בביה"ס קרטיס בפילדלפיה.

סטיבן זכה בפרס השלישי בתחרות הבינלאומית ע"ש ויליאם קאפל ב-2012, בפרס הראשון בתחרות ג'ינה באכוואר בג'וליאד ב-2012, בפרס הראשון בתחרות הבינלאומית טאנג דיינסטי בניו-יורק ב-2008, ולאחרונה זכה בפרס השני בתחרות ע"ש ארתור רובינשטיין בישראל.

הופיע בצרפת, באירלנד, בקוריאה, ביפן ובארצות הברית ברישטלים וכסולן עם תזמורות ובהן: הסימפונית של ניו-ג'רסי, הסימפונית של בלטימור, הסימפונית של טולסה, הפילהרמונית של אורלנדו והתזמורת הסימפונית של סנדאי.

סונג-ג'ין צ'ו, פסנתר

צילום: רמיסודיו

סונג-ג'ין צ'ו נולד בקוריאה ב-1994, החל ללמוד נגינה בפסנתר בגיל שש, ובגיל 11 ניגן לראשונה רסיטל. החל את לימודיו בקוריאה והמשיך בקונסרבטוריון הלאומי בפריז בהדרכתו של מישל ברוף. צ'ו זכה בפרס הראשון בתחרות הבינלאומית ע"ש שופן לצעירים ב-2008, וב-2009 בהיותו בן 15 בלבד, זכה בפרס הראשון בתחרות המאמאצו ביפן והיה לצעיר הזוכים אי-פעם בתחרות זו. בשנת 2011 זכה בפרס השלישי בתחרות ע"ש צ'ייקובסקי ולאחרונה זכה בפרס השלישי בתחרות ע"ש ארתור רובינשטיין בישראל.

צ'ו ניגן עם תזמורות רבות ובהן הסימפונית של תיאטרון מרינסקי בניצוח ואלרי גרגייב, הפילהרמונית של מינכן בניצוח לורין מאזל, הסימפונית של רדיו ברלין בניצוח מארק ינובסקי, ועם התזמורת הרוסית הלאומית והסימפונית של באזל, שתיהן בניצוח מיכאיל פלטנב. צ'ו הופיע ביפן, בגרמניה, בצרפת, ברוסיה, בפולין, בישראל, בסין ובארצות הברית ולקח חלק בפסטיבלים רבים למוסיקה.

יעל לויטה, סופרן

יעל הינה בעלת תואר ראשון בהצטיינות מבית הספר למוסיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל-אביב, שם המשיכה לימודיה לתואר אמן. לאחר מכן הצטרפה ל'סטודיו-אופרה' של האופרה הישראלית. הופיעה כסולנית עם תזמורות רבות ובהן: התזמורת הסימפונית ראשון-לציון, התזמורת הסימפונית ירושלים, התזמורת הסימפונית חיפה, סימפונט רעננה, התזמורת הקאמרית הישראלית ותזמורת הבארוק ירושלים.

בשנים האחרונות שרה יעל בבית האופרה בעיר הלבן שטדט בגרמניה, שם הופיעה כאדלה ב'העטלף' (י. שטראוס), אנכן ב'הקלע החופשי' (וובר), אנסטסיה ב'נסיכת הצ'רדש' (קלמן) ומלכת הלילה ב'חליל הקסם' (מוצרט). יעל זכתה במלגת הקרן ע"ש הילדגארד צאדק, מלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל בשנים 2004 עד 2008, מלגות הצטיינות מטעם בית הספר למוסיקה ע"ש בוכמן-מהטה ומלגות העמותה הישראלית לאומנויות האופרה.

איילת אמוץ-אברמסון, מצו סופרן

איילת מתמחה בשירת ליד ובמוסיקה ישראלית מודרנית. מרבה להופיע עם הפסנתרן יונתן זק בסדרות קאמריות ובפסטיבלים. השניים הוציאו דיסק ב־2012 בארה"ב, דיסק שזכה לביקורות משבחות.

איילת חברה ב"אנסמבל מיתר", המתמחה בביצוע מוסיקה ישראלית ומודרנית. עם האנסמבל הופיעה והקליטה יצירות של מלחינים כמו מנחם ויזנברג, ינעם ליף, מארק קופיטמן, וכמו כן יצירות שהולחנו

במיוחד עבורה ועבור האנסמבל. השתתפה בסרט "The Wannsee recording", שזכה לפרסים והקרנות בארץ ובחו"ל.

איילת שרה כסולנית בישראל עם תזמורות רבות ובהן: הפילהרמונית הישראלית, הקאמרית הישראלית, הסימפונית ירושלים, רשות השידור, הקאמרטה ירושלים, סינפונט רעננה, באר שבע ואשדוד.

שרה את תפקיד דידו ב"דידו ואניאס" (פרסל), ויקטוריה בסצנות מתוך "ויקטוריה והגברים" (ציפי פליישר) וקורנליה ב"וליוס קיסר" (הנדל) באופרה הישראלית החדשה.

אנסמבל סולני תזמורת נתניה – הקאמרית הקיבוצית

קבוצה מובילה בתזמורת, הנוהגת להופיע באופן קבוע כהרכב קאמרי לכלי נשיפה, כחלק מפעילותה של התזמורת. עם חברי הקבוצה נמנים בוגרי האקדמיה למוסיקה באוניברסיטת תל-אביב, זוכי מלגות ומשתתפים בהרכבים קאמריים ובפסטיבלים בארץ ובחו"ל.

לאחרונה הופיעו כסולנים עם התזמורת

צילום: גיא שריג

בסימפוניה קונצ'רטנו של מוצרט במסגרת סדרת קונצרטים ברחבי הארץ.

לתזמורת נתניה – הקאמרית הקיבוצית מוניתין רב שנים, ומקום של כבוד ומעמד ייחודי בין התזמורות בארץ. היא מקיימת למעלה מ-120 קונצרטים בעונה. התזמורת מתאפיינת ברפרטואר מגוון הנותן אור חדש לקלאסיקה המסורתית, על ידי עיבודים חדשניים לגרסאות מקור ידועות, ובהעלאת יצירות בלבוש חדש ועדכני.

Photo: Guy Sarig

The Soloist Ensemble of The Israel Netanyahu Kibbutz Orchestra

Five of the leading musicians in the Israel Netanyahu Kibbutz Orchestra appear regularly as a woodwind chamber ensemble, as part of the Orchestra's activities. Ensemble members include graduates of the Tel Aviv Academy of Music, scholarship winners and participants in chamber ensembles and festivals in Israel and abroad.

Recently, they performed with the Orchestra in a concert series across the country, as soloists in Mozart's Sinfonia Concertante.

The Israel Netanyahu Kibbutz Orchestra has built up a reputation over the years and retains a place of honor and unique status among orchestras in Israel. They play more than 120 concerts per season, characterized by a varied repertoire, shedding new light on traditional classics by innovative arrangements of known works, and by presenting original, cutting edge performances.

Yael Levita, Soprano

Yael graduated from the Buchman-Mehta School of Music in Tel-Aviv University, where she studied for her Bachelor's Degree and later joined the Israeli Opera's Opera Studio.

As a soloist, she performed with the Israel Symphony Orchestra Rishon Le'zion, Haifa Symphoni Orchestra, Israel Kibbutz Orchestra, Ra'anana Symphonette Orchestra, the Israeli Chamber Orchestra and the Jerusalem Baroque Orchestra.

Yael sings at the "Nordharzer Städtebundtheater" in Germany, the roles of Adele in Fledermaus, Ännchen in Der Freischütz, Stasi in Die Csardasfürstin and Queen of the Night in Die Zauberflöte.

She has been a recipient of America-Israeli Cultural Foundation scholarships in 2004-2008, Buchman-Mehta School of Music scholarships, the Israel Vocal Arts Institution and the "Kammer Sängerin Hilde Zadek Foundation" for the year 2007.

Ayelet Amots–Avramson, Mezzo Soprano

Ayelet Amots regularly sings both opera and oratorio repertoire in concerts with orchestras such as The Israel Camerata Jerusalem, the Israel Chamber Orchestra, Sinfoniette Raanana, and Sinfoniette Beer-Sheva.

She gives recitals and Lieder concerts with several pianists, mostly with Prof. Jonathan Zak. A new CD by both artists, recently published by Romeo Records, USA, received excellent reviews.

Ayelet is a permanent member of Meitar Ensemble, which performs mostly Israeli and contemporary music and received many important awards.

In operatic productions Ms. Amots has sung the role of Dido in "Dido and Aeneas" by Purcell, the role of Cornelia in Handel's opera "Giulio Cesare" with the New Israeli Opera.

Ayelet Amots has sung also in Italy and in Germany.

2014, he won the 2nd prize in the Arthur Rubinstein Piano Master Competition. He has performed in France, Ireland, Korea, Japan, and the United States both in recitals and as soloist with orchestras such as: the New Jersey Symphony, Baltimore Symphony, Tulsa Symphony, Orlando Philharmonic and Sendai Symphony Orchestra.

Seong-Jin Cho, Piano

Born in 1994 in South Korea, Seong-Jin Cho began playing the piano at the age of six and gave his first public recital when he was eleven years old. He started his studies at Yewon School (S. Korea) and continued at the Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris under the guidance of Michel Béroff.

Cho won 1st prize at the 2008 International Frederick Chopin Competition for Young Pianists and in 2009, aged just 15, he was the youngest 1st prize winner in the history of the Hamamatsu Competition. In 2011 he won 3rd prize at the Tchaikovsky Competition and in May 2014 he won the 3rd prize in the Arthur Rubinstein Piano Master Competition. Seong-Jin has performed with orchestras such as Mariinsky Theatre Symphony Orchestra (Valery Gergiev), Munich Philharmonic Orchestra (Lorin Maazel), Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin (Marek Janowski), Russian National Orchestra and Basel Symphony Orchestra (both with Mikhail Pletnev). He has toured Japan, Germany, France, Russia, Poland, Israel, China, and the United States, and participated in numerous music festivals.

Photo: Ramistudio

Antonii Baryshevskyi, Piano

Born in 1988 in Ukraine, Antonii Baryshevskyi started playing the piano at the age of seven. Baryshevskyi graduated from the Lysenko Special Secondary Music School in Kiev and at the age of 16 was a laureate of the Ukrainian program “Man of the Year 2005”. He continued his studies with Valerii Kozlov (National Music Academy of Ukraine) and with Marian Rybicki (Ecole Normale de Musique de Paris).

Previous successful performances at competitions include: 2nd prize at the Ferruccio Busoni Piano Competition 2011, 1st prize at the “Concurso Internacional de Piano Premio Jaén” 2009 and 2nd prize at the 2005 Competition for Young Pianists in Memory of Vladimir Horowitz. In May 2014, he won the 1st prize in the Arthur Rubinstein Piano Master Competition.

Baryshevskyi constantly plays recitals and concerti with different orchestras in Ukraine and countries such as Belarus, Russia, Serbia, Romania, Poland, Spain, Germany, Belgium and in the USA. Baryshevskyi has recorded for numerous CD labels, as well as radio and TV productions of the Ukrainian and the Serbian Radio-Television agencies.

Steven Lin, Piano

Born in 1989, Taiwanese American pianist Steven Lin, was accepted into the Juilliard Pre-College Division on a full scholarship at the age of ten, to study with Yoheved Kaplinsky. A two-time winner of the Juilliard Pre-College Piano Competition, he made his debut with the New York Philharmonic in Avery Fisher Hall at the age of 13.

Lin earned both Bachelor's and Master's Degrees at The Juilliard School, with Robert McDonald and Matti Raekallio. He continued studying for a Performance Diploma, at the Curtis Institute of Music.

Steven won 3rd prize at the 2012 William Kapell International Competition, 1st prize at the 2012 Juilliard School's Gina Bachauer Piano Competition, and 1st prize at the 2008 International Tang Dynasty Piano Competition in New York. In May

Photo: Arthur Moeller

Saturday, November 8, 20:30

F. Chopin Impromptu No. 1 in A flat Major, Op. 29 (Cho)

F. Chopin Fantasy in F Minor, Op. 49 (Cho)

F. Chopin 4 Mazurkas, Op. 33 (Cho)

F. Chopin Ballade No. 4 in F Minor, Op. 52 (Cho)

Intermission

J. Brahms A Selection of Lieder and Duets (Levita, Amots,
Wie Melodien , Op. 105 {Groth} Baryshevskyi)
Die Mainacht , Op. 43 {Hölty}
Vergebliches Ständchen Op. 84, No. 4 {Deutsches Volkslied}
Von ewiger Liebe, Op. 43 {Fallersleben}
An die Nachtigall, Op. 46 {Hölty}
Meine liebe ist grün, Op. 63 {Felix Schumann}
Die Meere, Op. 20 {Müller}
Die Schwestern , Op. 61 {Mörike}

V. Bellini Malinconia, Ninfa Gentile {Pindemonte} (Levita, Lin)

G. Rossini Anzoleta avanti la Regata {Piave} (Amots, Lin)

G. Rossini Voga, o Tonio Benedeto! {Pepoli} (Levita, Amots,
Lin)

Friday, November 7, 11:30

- W. A. Mozart** Sonata No. 12 in F Major, K. 332 (Lin)
Allegro
Adagio
Allegro assai
- F. Chopin** Polonaise in A flat Major, Op. 53 (Lin)
- F. Chopin** Scherzo No. 3 in C sharp Minor, Op. 39 (Lin)
- W. Lutoslawski** Variations on a theme by Paganini (Baryshevskyi, Cho)
for 2 pianos
-

Intermission

- L.V. Beethoven** Quintet for Piano & Woodwinds, (Cho)
in E flat Major, Op. 16
Grave - Allegro ma non troppo
Andante cantabile
Rondo: Allegro ma non troppo

Thursday, November 6, 20:30

D. Scarlatti	3 Sonatas In D Major, K. 96 (L. 465) In C Minor, K. 11 (L. 352) In C Major, K. 159 (L. 104)	(Baryshevskiy)
G. Ligeti	Musica Ricercata	(Baryshevskiy & Woodwinds, alternating)

Intermission

J. S. Bach	French Overture in B Minor, BWV 831 Overture Courante Gavotte I/II Passepied I/II Sarabande Bourrée I/II Gigue Echo	(Lin)
F. Mendelssohn	4 Duets Op. 63 Ich wollt meine Lieb' ergösse sich {Heine} Abschiedslied der Zugvögel {Fallersleben} Gruss {Eichendorff} Herbstlied {Klingemann}	(Levita, Amots, Lin)
H. Duparc	Chanson Triste {Cazalis}	(Levita, Baryshevskiy)
G. Fauré	Au bord de l'eau {Prudhomme}	(Amots, Baryshevskiy)
G. Fauré	Tarantelle – Duet {Monnier}	(Levita, Amots, Baryshevskiy)
M. Ravel	La Valse	(Cho)

Dear Friends

We are delighted to present three days of Piano Festivities – an event we have been holding for 11 years, which has now become a tradition. This time the stars are the top three winners of the latest Arthur Rubinstein International Piano Master Competition, which took place earlier this year, in May 2014. Appearing with them we have guest artists from Israel.

As always, we are mindful to uphold and perpetuate the name and spirit of pianist Arthur Rubinstein, in order to convey his legacy to future generations.

Until now we have asked Competition winners to perform piano solos, Chamber Music and Concerti. This year we have expanded the artistic composition of the Festivities by introducing two young singers as well as a woodwind quintet. In this way, the pianists have the chance to diversify their talents within the rich repertoire of the piano world: performing solo, playing with a Chamber Music ensemble and getting acquainted with the art of singing.

We invite you to enjoy this varied array of musical material in a new and refreshing setting of musical colors and sound.

We aim to continue enriching you, our treasured audience, with all our artistic activities from now until the next Competition, which will take place in May 2017.

Wishing you a wonderful uplifting weekend.

A handwritten signature in black ink, reading "Idith Zvi". The signature is fluid and cursive.

Idith Zvi
Artistic Director

PIANO FESTIVITIES

in memory of J. J. Bistrizky

With Winners of the 2014
Arthur Rubinstein International Piano Master Competition

Antonii Baryshevskyi (Ukraine)

Steven Lin (USA)

Seong-Jin Cho (S. Korea)

Guest Artists

Yael Levita, Soprano

Ayelet Amots-Avramson, Mezzo Soprano

The Israel Netanya Kibbutz Orchestra Soloists:

Daphna Itzhaky, Flute; **Miki Lam**, Oboe;

Nitzan Kaspi, Clarinet; **Ella Nadav**, Bassoon;

Ruthi Varon/Gabriel Welintom, Horn

Artistic Director – **Idith Zvi**; Producer and Program Editor – **Shuly Haberman**
Program Notes – **Tal Sacharov**; English Translations – **Gill Teicher**, **Hila Mizrahi**
Graphic Design – **Yaron Levi**; P.R. – **Shenberger Maromi**

THE
**ARTHUR
RUBINSTEIN**
INTERNATIONAL MUSIC
SOCIETY
Founded by
Jan Jacob Bistrizky

PIANO FESTIVITIES

in memory of J. J. Bistrizky

6–8 November, 2014
